

Comentariul operei Doua ore de pace de Radu Popescu - partea a doua

Doua ore de pace este, in acceptiunea imediata o piesa despre independenta dar in aceeasi masura si o meditatie grava despre patriotism, despre demnitate si sacrificiu, despre libertate, despre puterea si soarta imperiilor, despre prietenie. Replica este densa propune idei si ipoteze filozofice incitante.

Confruntarile, fiind deseori teoretice, obliga personajele la argumente dintre cele mai imprezibile, desfasurate intr-un spatiu puternic tensionat, limitate de timp, astfel ca fiecare clipa consumata apasa ca intr-o numaratoare inversa inaintea reinceperii razboiului la sfarsitul armistiului respectiv. Pe fondul unui razboi de durata in care nici o conciliere nu e posibila fara recunoasterea independentei si suveranitatii Romaniei, rastimpul celor doua ore de pace capata un sens simbolic, ca o metafora cu un aport decisiv pentm structura psihologica a personajelor, pentru desavarsirea simbolica a intrigii.

Timpul este un mare personaj in aceasta drama, timpul care se scurge grabit pentru Constantin Dunarintu, ostatecul turcilor, lent pentru Crina mama disperata ca-si pierde fiul, timpul masurat cu luciditate de Andrei Dunarintu in ragazul infrigurat al polemicii cu Cahir, in ceasul dureroasei confruntari cu fostii prieteni si actualii dusmani, timpul inghitit cu lacomie, ca un dar neasteptat, de ostenii-tarani, si contemplat cu filozoficeasca detasare de Ali, bufon cu tumbe hamletiene, comentator lucid al evenimentelor si interpretul unui tragic happening.

Dunarintu este generatorul de idei al dramei, un stralucit iluminist, un intelectual cu solide studii la Paris, un spadasin al spiritului, care-si invinge adversarul, aliindu-si istoria si adevarul de necontestat al clipei. Cahir este la fel de stralucit in manuirea retorica a argumentelor, dar lipsit de efecte, un fanatic al expansionismului si un ideolog al colonialismului.

Crina Dunarintu este Mama din reduta, mama care-si cauta fiul captiv - prin transee - si-l descopera viu, ea este mama tanara si fericita care, in cele doua ore de pace, sta la taclale nevinovate cu fiul iubit, razand si glumind, si atunci se creeaza, intr-adevar, un spatiu de pace; tot ea este "maicuta batrana cu braul de lana" legendara, care boceste la moartea turcului Ali, ca la o moarte a oricarui tanar fecior...

Datorita structurii anecdoticului pe dimensiunile unei metafore.